Nad nõlgivad nõuus opmanni kirjutuse
kammekt läbi waadata ja leidsivad usse
luuus olema. Luukus urestõgi mõisa teulis
sisse lükkamiseks undishimu. Sea oli ka
uus püsinud maha murtud. Teulistel oli ehm
ja heamel seçamine, kui nägivad et opma
sinu seljati oli kukkunud, ka weel leidsaw
mõisa weskamed. Nad korjasivad opmanni ke
reha põrandalt ja müsivad mõisa õuepeale.
Nüid oli seda risa rehe rotiga mõeta, mis peaag
nõnda kõrwakõlas: „Perse nüid weel inimes
ja ilma kinçeta kundi jõõt!“ — Mõisa härra
lasenud opmanni kuolja reha punjärri (kirstu
panna ning walmistamud ka weel weis
matuse piü oma mõisa perele, kes kõduni
opmanni maha pidinad matma.
Matusele oli ka kohalik koolmeister kutsutu
kes püha palweid pidi pacatama, opmanni
mälestuseks. Kui opmaan koolmeister
rahwaga seda laulu: „Mo oh Kristus ise,“
laulis, pacatas opmann punjärgist (kirstust)
wastu: „Pole mull temaga teçemist.“

Matuselised ei pannud seda waga imeks ei,
nad ütlesivad: „Kellele ta hing munkfaabkui
kuradilee, sinna pimedusepiigi kuningale, kes
muidugi Kristuse wastane on.“ — Mõisa härra
andis otsa kolm musta, jõudu hoost kallist,
need pandi surnu wankri ette, kes opmanni
kuolja keha kalmu künnale pidinad wiima.
Ennsa ametniku kuoljas oli aga nõnda
paske et hobused pooles teed juba täitsa
walges wahtus olinad ja wünaks nõnda a wõi=
=nud et enam paigaltçi edasi ei lähnud, ehk
kül jõut kalmu aeda paari tunni pimeduneçki.
Matjad olinad wana inimeste näest
kunlnud: „Kui surnu nõnda paske on, et hob=
=sed enam wedada ei jõua, sis peab kuolja
punjärgiga ükes tükkis ümber põõrama.“
Nad tegivad opmanniga nõnda sama ja nüid
wiiwas wanger endiste mustadega kuni kalmu
aeda. Sana kalolal pidasivad palwe mehed
weel mõned matuse kõned ja tahtsivad lõpe=
=tusel weel mõned laulud rahwaga laulda.
Rahwal näitasivad aga need palwed ja laulud